

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

BENJAMIN LUDWIG

GINNY MOON

DIN SECRETELE
UNEI FETIȚE AUTISTE

6.54 SEARA, MĂRȚI, 7 SEPTEMBRIE

Bebelușul electronic din plastic nu se oprește din plâns.

Părinții mei Adoptivi au zis că seamănă foarte bine cu un copil adevărat, dar nu este. Nu pot să-l fac fericit. Nici măcar atunci când îl legăn. Sau când îi schimb scutecul ori îi dau biberonul cu lapte. Chiar și când îi spun *Sst, sst, sst* și îl las să-mi sugă degetul, el se uită la mine fără să înțeleagă nimic și urlă, urlă, urlă.

Îl strâng încă o dată în brațe și îmi repet în gând: „Gata, liniștește-te“, „Gata, liniștește-te“. Apoi încerc să fac și eu ce făcea Gloria ori de câte ori aveam o criză de furie: îi pun mâna pe ceafă și încep să mă legăn înainte și înapoi.

– Totul e bine. Totul e bine, rostesc eu.

Mai întâi mai tare, după aceea mai încet, ca și cum aș fredona un cântec, șoptindu-i: „Îmi pare atât de rău“.

Dar el tot nu se potolește.

Îl așez pe patul meu și atunci când începe să plângă și mai tare îmi caut Păpușa Bebeluș – cea adevărată –, chiar dacă știu că nu e aici. Am lăsat-o în apartamentul Gloriei, însă mă îngrijorează foarte tare tocmai pentru că e foarte plângăcioasă, așa că simt nevoia să o caut. E un fel de regulă întipărită în mintea mea. O caut prin sertare, în dulap, scotocesc prin toate locurile în care ar putea fi o Păpușă Bebeluș. Până și în valiza mare, neagră în formă de cutie. O scot de

Resuscitator sub pat. O deschid, trăgând fermoarul dintr-un capăt în celălalt. Dar Păpușa mea Bebeluș nu e înăuntru.

Inspir adânc. Trebuie să fac bebelușul să se oprească din plâns. Dacă-l voi pune în valiză și voi așeza în jurul lui destule pături și jucării de pluș, apoi voi împinge valiza din nou sub pat, probabil că nu-l voi mai auzi. Va fi ca și cum aș izola zgomotul undeva departe în creierul meu.

Fiindcă mintea este în cap. Este un loc foarte, foarte întunecat, unde nimeni, în afară de mine, nu poate vedea nimic.

Așa că asta fac. Așez bebelușul electronic din plastic în valiză și îi pun pe față o pătură, o pernă și câteva jucării de pluș. Cred că, după câteva minute, zgomotul se va opri.

Deoarece, pentru a putea plânge, trebuie să poată respira mai întâi.

7.33 SEARA, MARȚI, 7 SEPTEMBRIE

Am făcut duș, dar bebelușul electronic din plastic plânge în continuare. Ar fi trebuit să tacă până acum, însă nu s-a întâmplat așa.

Părinții mei Adoptivi stau pe canapea și urmăresc un film. Mama mea Adoptivă stă cu picioarele într-o găleată cu apă – spune că e un remediu pentru picioare umflate.

Intru în living, mă postez în fața ei și aștept. Mă simt mult mai bine în prezența femeilor decât în prezența bărbaților.

– Hei, Ginny, zice Mama mea Adoptivă, în timp ce Tatăl meu Adoptiv apasă butonul de pauză al telecomenzii. Ce s-a întâmplat? Am impresia că vrei să ne spui ceva.

– Ginny, adaugă Tatăl meu Adoptiv, iar ți-ai mușcat mâinile? Sângerezi.

Au fost două întrebări, așa că nu răspund.

– Ginny, ce nu este în regulă? mă întreabă Mama Adoptivă.

– Nu mai vreau bebelușul electronic din plastic.

– Au trecut aproape patruzeci de minute de când ai intrat să faci duș, zice ea. Ai încercat să-l faci să tacă? Uite. Ține asta până când îți aducem niște plasturi.

Îmi întinde un șervețel.

– I-am dat biberonul și i-am schimbat scutecul de trei ori, continuă eu. L-am legănat, dar nu se oprea din plâns, așa că l-am...

Respect pentru oameni și cărți

Mă opresc brusc.

– Scoate un altfel de sunet, remarcă Tatăl meu Adoptiv. Nu știam că poate să plângă atât de tare.

– Îl poți face să tacă, te rog? îi spun eu Mamei mele Adoptive, te rog!

– E grozav să te aud cerând ajutor, adaugă Mama mea Adoptivă. Patrice ar fi mândră de asta.

Undeva, pe hol, aud din nou plânsul, așa că încep să caut locuri în care să mă ascund. Îmi aduc aminte cum obișnuia Gloria să iasă din dormitor când auzea țipătul Păpușii mele Bebeluș. În special când avea un prieten-bărbat în vizită. Uneori, când păpușa plângea și o auzeam pe Gloria apropiindu-se, obișnuiam să o iau în brațe.

Apuc strâns șervețelul și închid ochii.

– Dacă o faceți să tacă, o să cer ajutor de fiecare dată, precizez eu și apoi deschid ochii.

– Mă duc să arunc o privire, zice Tatăl meu Adoptiv.

Se ridică, iar atunci când trece pe lângă mine, mă feresc. Abia pe urmă îmi dau seama că nu e Gloria. El mă privește amuzat și se duce în hol. Aud cum deschide ușa camerei mele. Plânsul răsună și mai tare.

– Știi, nu cred că asta va funcționa, e de părere Mama mea Adoptivă. Am vrut să vezi cum ar fi să avem în casă un copil adevărat, dar nu pare să fi fost o idee bună.

În dormitorul meu, plânsul se aude foarte tare. Tatăl meu Adoptiv se întoarce în living trecându-și o mână în păr.

– L-a pus în valiză, murmură el.

– Cum?

– A trebuit să-mi dau seama de unde se auzea plânsul. A pus păpușa într-o valiză, a acoperit-o cu pături și jucării de pluș, apoi a tras fermoarul geamantanului și l-a băgat sub pat, explică el.

– Ginny, de ce ai făcut așa ceva? mă întrebă Mama mea Adoptivă.

– Nu s-a fi oprit din plâns, răspund eu.

Da, dar...
Respect pentru oameni și cărți

- Uite ce, o să ajungem cu toții la exasperare dacă nu terminăm odată cu asta. Am încercat să-i opresc plânsul, dar nu am reușit. Cred că a ajuns într-un punct în care păpușa nu mai poate fi liniștită. Haideți să o sunăm pe doamna Winkleman, profesoara de igienă și sănătate, o întrerupe Tatăl Adoptiv.

- În dimineața asta i-a dat lui Ginny numărul pe care poate fi apelată în caz de urgență, spune Mama mea Adoptivă. E notat pe o bucată de hârtie. Verifică în ghiozdanul ei.

El se duce în hol și deschide din nou ușa dormitorului meu, plânsul se aude din nou, iar eu îmi acopăr urechile; iese cu ghiozdanul meu în mână, iar Mama mea Adoptivă găsește bucata de hârtie și își scoate telefonul.

- Doamna Winkleman? o aud eu întrebând, mama lui Ginny la telefon. Mă tem că avem o problemă cu bebelușul.

- Nu-ți face griji, Ginny, mă asigură Tatăl meu Adoptiv. Asta se va termina în câteva minute și apoi poți să te pregătești de culcare. Îmi pare rău că e atât de supărător și de enervant pentru tine. Noi chiar am crezut că...

- Doamna Winkleman spune că există în spate, în dreptul gâtului, butonul de închidere.

Tatăl Adoptiv intră în dormitorul meu. Încep să număr. Când ajung la doisprezece, plânsul încetează. Iar acum pot respira din nou.

2.27 DUPĂ-AMIAZA, MIERCURI, 8 SEPTEMBRIE

În timpul celei de-a patra ore de curs, adică Studii Sociale, doamna Lomos a venit în clasă pentru a-mi transmite un mesaj. Ea este îndrumătoarea mea. Poartă cercei mari, rotunzi și e machiată strident.

– Părinții tăi vin la școală pentru o întrevedere, anunță ea. Te vor duce acasă după aceea, așa că, atunci când se vor auzi „Anunțurile După-amiezii“ și va suna de ieșire, te rog să rămâi în Camera Cinci cu domnișoara Dana. Poți să-ți faci tema. Te vor chema acolo la un moment dat.

Așadar, mă aflu în Camera Cinci – locul în care merg pentru Artele Limbajului împreună cu toți ceilalți copii cu nevoi speciale. Fiindcă sufăr de autism și prezint dizabilități de dezvoltare. Ieri nu mi-a zis nimeni că astăzi va avea loc o întrevedere. Cred că este vorba despre bebelușul electronic din plastic.

Domnișoara Dana este de serviciu la autobuz. O văd pe fereastră, purtând vesta ei portocalie. Stă lângă Autobuzul Numărul 74. Cel care mă duce acasă. În spatele și în fața acestuia sunt alte autobuze, iar mai mulți copii încolonați urcă în ele. În hol, toți copiii se pregătesc pentru sport. Alison Hill și Kayla Zadambidge au plecat deja. Ele sunt alte fete care vin la Camera Cinci cu mine și cu Larry.

Autobuzele pleacă, de obicei, la 2.30, dar trei minute nu sunt suficiente ca să pot intra pe internet. Încerc de mult să mă descurc

și să intru singură pe internet, cu toate că nu am voie să-l folosesc decât în prezența unui adult.

Odată, când eram cu Carla și Mike, am luat laptopul ei și l-am ascuns în dulap. Tocmai scriam pe Google „Gloria LeBla“, când ușa s-a deschis și Carla m-a descoperit. Mi-a luat computerul și, când m-am ridicat, a început să urle și m-am speriat foarte rău. Odată la școală, când făceam un referat despre pisicile mari, am încercat să caut pe Google „Gloria vinde pisici Maine Coon“, pentru că din asta trăia ea.

Dar profesoara mea m-a prins și când am venit la școală, noii mei Părinții Adoptivi, Maura și Brian, au decis că nu pot să mai intru pe internet, pentru că vor să mă protejeze, fiindcă mă iubesc și internetul nu e sigur. „Nu e sigur pentru că noi știm că o vei căuta pe Gloria“ este ceea gândește ea, de fapt, chiar dacă nu rostește ultima parte. Și are dreptate, pentru că Gloria este tot în apartament, împreună cu Păpușa mea Bebeluș. Nu știi în ce oraș. Trebuie să aflu dacă ea a găsit Păpușa mea Bebeluș, sau dacă a trecut prea mult timp și acum e prea târziu. Dar dacă nu e, trebuie să o scot repede din valiză și să am iarăși foarte mare grijă de ea, pentru că Gloria pleacă uneori zile în șir. În plus, are o mulțime de prieteni-bărbați, ca Donald. Ea își iese din minți și lovește. „Aș vrea să pot fi aici mai des, dar nu pot, obișnuia să-mi spună Crystal cu un C atunci când îi povesteam tot ce făcea Gloria. Asigură-te că vei avea mare grijă de Păpușa ta Bebeluș, așa cum spune mama ta. Ea va fi mereu micul tău copilaș, indiferent ce s-ar întâmpla.“

Am început să-mi mușc degetele.

Larry intră. Își lasă ghiozdanul pe un pupitru și își sprijină de perete ortezele pentru brațe, apoi se așază. Ortezele sunt ca niște cărje, doar că sunt atașate corpului. Acestea îl fac pe Larry să semene cu o lăcustă. El are părul șaten și ochi căprui. Ai mei sunt verzi. În plus, el cântă mereu și nu îi place matematica așa cum îmi place mie.

Respectiv: Bună, micuțo, mă salută el.

– Larry, nu sunt nici o „micuță“, răspund eu. Am treisprezece ani. Încă nu știi asta? E neplăcut.

Neplăcut înseamnă când repeți ceva la nesfârșit și oamenii se satură și devin iritați – așa cum Patrice obișnuia să-mi spună întruna că eram și eu un fel de păpușă bebeluș atunci când locuiam în apartamentul Gloriei. Asta a zis ea atunci când am încercat să-i explic că trebuia să mă duc să o verific. Ea nu a înțeles nimic.

Larry își întinde brațele și cască.

– Doamne, sunt atât de obosit. A fost o zi tare lungă. Trebuie să stau aici până vine mama să mă ducă la antrenamentul de volei al surorii mele.

– Ar trebui să-ți faci temele în timp ce aștepti, îl atenționez eu, pentru că asta e ceea ce mi-a spus și mie să fac doamna Lomos.

Îmi scot manualul de Artele Limbajului și caut pagina 57, pe care este un poem de Edgar Allan Poe.

– Nu, replică Larry. Vreau să-mi verific pagina de Facebook.

Se ridică și își pune din nou brațele în orteze, apoi se duce la computer. Îl urmăresc cu privirea.

– Ai cont de Facebook? mă întreabă Larry când ajunge lângă monitor.

Fără să se întoarcă spre mine, începe să tasteze.

– Nu, îi răspund eu cu privirea în pământ.

– Atunci, micuțo, trebuie să-ți faci unul, mă sfătuiește el uitându-se la mine. Toți puștii cool sunt pe Facebook, pricepi?

Larry spune „pricepi?“ tot timpul. Cred că e mai mult o expresie.

– Nu am voie să intru pe internet fără asistența unui adult, îi explic eu.

– Ai dreptate. Îmi amintesc. De ce nu te lasă părinții tăi să-l folosești?

– Deoarece Gloria e pe internet.

Cine e Gloria?

– Gloria e mama mea naturală. Înainte locuiam cu ea.

Mă opresc brusc.

– E ușor de găsit? Întreabă Larry.

– Nu, răspund eu clătinând din cap. Am încercat să o găesc de trei ori, din casele Părinților mei Adoptivi, dar nu-i știu adresa.

– Adică on-line, zice Larry. Cum spuneai că se numește?

– Gloria, răspund eu, sărind în picioare.

– Gloria și mai cum?

– Gloria LeBlanc, precizez eu.

A trecut mult timp de când nu mi-am mai rostit fostul nume – LeBlanc. E ca și cum m-aș fi lăsat originile în urmă atunci când am venit să locuiesc împreună cu noii mei Părinți Adoptivi. Cu Brian și Maura Moon. Numele meu este acum Ginny Moon, dar ceva din Vechea Ginny s-a păstrat.

– Dictează-l pe litere, îmi cere Larry, iar eu mă conformez.

Tastează, apoi îmi face loc și îmi arată scaunul.

Mă așez, pe urmă o văd.

Părul Gloriei este diferit, dar cel puțin are poze cu pisici din rasa Maine Coon care-i umplu toată pagina. Încă este foarte, foarte slabă. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai vorbit cu ea de când aveam nouă ani. Atunci când a venit poliția și ea a spus: „Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Ginny!“ Acum am treisprezece ani, dar voi împlini paisprezece în 18 septembrie, iar până atunci mai sunt nouă zile, pentru că:

18 septembrie –

9 septembrie =

9.

Prima oară am fost dată spre adopție la nouă ani.

– Micuțo! mi se adresează Larry.

Revin la realitate.

– Ce e? îl întreb eu.

– Vrei să vezi dacă e dispusă să converseze cu tine?

Sunt emoționată. Fiindcă „să converseze“ înseamnă „să vorbească“.

Larry îmi arată o anumită parte a ecranului.

– Aici. Dă clic aici.

Asta fac, pe urmă văd un loc în care să scriu.

– Tastează ceva, mă îndeamnă Larry. Salut-o și adresează-i o întrebare.

Nu vreau să o salut. În schimb, încep să tastez întrebarea pe care o pun tuturor, dar pe care nimeni nu o înțelege: „Ai găsit Păpușa mea Bebeluș?“ Și apoi aștept.

– Trebuie să dai clic pe *Send*.

Dar eu nu-l aud, pentru că imaginile cu poliția, Gloria și bucătăria ei se derulează atât de repede în mintea mea, încât nu mă pot concentra. Amintirile mă invadează. O văd pe Gloria cu fața lipită de perete în timp ce un polițist o ține cu forța. Ușa dărâmată și lumina care intra de afară, în timp ce două pisici o zbughesc speriate afară. Nu-mi aduc aminte care.

– Aici, îl aud pe Larry spunând. O să dau eu clic pentru tine.

Văd cum se mișcă săgeata pe ecran în fața mea. Aceasta atinge butonul *Send*, după aceea încep să număr, înainte ca răspunsul să ajungă. Răspunsul acesta îl aștept de ani de zile.

Trec șase secunde. Apoi sub cuvintele pe care le-am tastat pe ecran apar altele: „Tu ești, Ginny?“

Dar acesta nu e un răspuns la întrebarea mea. Vreau să-mi mușc degetele, însă nu pot face asta, pentru că mi s-a pus o întrebare și e rândul meu să tastez. Așa că scriu: „Da, sunt Ginny. Nu ai răspuns la întrebarea mea“. Și pe urmă dau clic pe *Send*, așa cum mi-a arătat Larry.

Imediat apare încă un cuvânt pe ecranul luminos al computerului. E cu litere mari și mi se pare că urlă. Cuvântul e „DA!“

Și apoi:

*NOI ȚI-AM GĂSIT PĂPUȘA BEBELUȘ, DAR UNDE
NAIBA EȘTI TU?!*

Vreau să scriu „Ai grijă de ea?“, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu pot face ceea ce îmi doresc. Plus că Gloria m-a întrebat ceva. Deschid și închid palmele de trei ori, după aceea le pun între genunchi, iar în cele din urmă le scot și tastez: „În Camera Cinci, cu Larry“.

Ea scrie din nou:

CINE ESTE LARRY? CARE E ADRESA TA?

Îmi mușc degetele. Trebuie să fac asta, pentru că nu vreau să vorbesc despre Larry și nici să îi dezvălui care este adresa mea. Vreau să vorbesc doar despre Păpușa mea Bebeluș. Chiar dacă Gloria a răspuns „DA! NOI ȚI-AM GĂSIT PĂPUȘA BEBELUȘ!“, nu pot fi sigură că spune adevărul sau că păpușa mea e în regulă. Gloria nu e de încredere, este neserioasă și inconsecventă. Ea minte des. Așa că deschid și închid mâinile de două ori, îmi amintesc să respir și tastez:

Larry e prietenul meu. 57 Cedar Lane Greensbor.

Mă opresc din scris pentru că o aud pe domnișoara Dana venind pe hol. Vorbește cu cineva. Probabil cu o profesoară, chibzuiesc eu. Ceea ce înseamnă că într-un minut voi fi surprinsă la calculator.

– Micuț? spune Larry.

El stă în picioare în spatele meu, iar vocea lui e îngrijorată.